

**R. P. Ioannis Præpositi Atrebatis, E Societate Iesv, S.
Theologiæ Doctoris, & quondam in Vniuersitate
Louaniensi ac Duacensi Professoris, Commentaria In
Tertiam Partem S. Thomæ De Incarnatione Verbi ...**

LePrévost, Jean

Dvaci, 1629

Art. IV. Vtrum veniale peccatum possit remitti sine mortali.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-94249](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-94249)

Alius verò modus, quem tribuit prior sententia nullâ ratione videtur eis conuenire, pro cuius rei probatione

Suppono non competere illis ex diuinâ institutione: tum quia nullus id asserit: tum quia nullum exstat vestigium vel in Scripturâ, vel in traditione, quod præter septem Sacramenta Christus instituerit alia signa ad remittenda peccata etiam venialia ex opere operato. restat ergo vt ea vis dicatur competere sacramentalibus ex institutione Ecclesiæ, quod nullo modo videtur asserendum. primo ex nullo solido fundamento potest ostendi, quod Ecclesiæ sit concessa potestas instituendi media, quæ ex se, & immediatè conducant ad interiorem hominis renouationem, ergo non potest dici sacramentalia immediatè operari remissionem venialium, cum hæc remissio non fiat absque renouatione morali eius, cui condonantur venialia.

Confir. antecedens, si hæc potestas competeret Ecclesiæ, illa posset immediatè absque villo huiusmodi signo venialia remittere, quod nullo modo est asserendum. sequela probatur, potestas instituendi signa remissiuæ culpæ supponit potestatem condonandi ipsam culpam, quæ potestas non debet dici astricta certis signis, quod probatur, si Ecclesiâ habeat eam potestatem tanquam ex conaturali sua auctoritate, ita vt in eo non censeatur instrumentum alterius, non possumus cum solido fundamento illam potestatem ad signa externa restringere, quasi non possit vti eâ potestate, nisi intermediis illis signis. quod si dicatur illam potestatem competere Ecclesiæ ex ministeriali auctoritate, atque ad eam non nisi restrictè, oportet sufficienter docere de huiusmodi restrictione concedentis, aliâ id gratis asseretur. imò id minùs conuenienter asseri ostenditur à simili, licet Ecclesiâ solam habeat potestatem ministerialem concedendi indulgentias, quibus penæ remittuntur. potest tamen ex causâ eas concedere nullo interueniente opere ex parte eius, qui eas lucratur.

Secundò, quando in indulgentiis dicitur fieri remissio peccatorum, Doctores passim interpretantur de remissione penarum, ad quam interpretationem non esse necesse recurrere, si in Ecclesiâ esset potestas instituendi media ex se delectiuâ peccati venialis. nam huiusmodi formulæ commode possent explicari & remissione venialium, quod videlicet per illas pontifex peccatorum venialium remissionem concederet.

Tertiò etsi concederetur Ecclesiæ concessam potestatem instituendi sacramentalia, quæ ex opere operato deleant venialia: nullo tamen modo constat illa in hunc finem esse instituta, imò ex orationibus Ecclesiæ, quæ in quibuscumque sacramentalibus adhibentur, verbi gratia in benedictione aquæ, in consecratione Episcoporum, Virginum, Ecclesiæ, satis colligitur Ecclesiâ solùm petere salutem mentis, & corporis &c. atque ad eam colligitur non igitur ad aliquem effectum ex opere operato conferendum. solùm ergo peti Ecclesiâ, vt hæc nobis prosint, & vt per illa impetremus auxilia ad pœnitentiam de peccatis agendam, aliqua sunt peculiariter instituta ad fideles excitandos ad pœnitentiam, alia ad impetrandam varia beneficia, quibus contra demonem iuue-mur, & præseruemur contra eiusdem insultus &c.

Contra resolutionem potest obijci quoddam Aug. cap. 71. Enchiridij agens de oratione Dominica

dicat: de quotidianis breuibz lenibzque peccatis, sine quibus hæc vita non ducitur, quotidiana oratio fidelium satisfaciunt, & infra: delet omnino hæc oratio nimia & quotidiana peccata, delet illa, à quibus vita fidelium sceleratè etiam gesta, sed pœnitendo in melius mutata discedit. quibus verbis videtur docere per orationem Dominicam remitti peccata venialia, & mortalia. illa quidem sine pœnitentiâ: ad horum verò remissionem requiri pœnitentiam.

Resp. negando Augustinum id docere: solùm enim vult mortalia non facillè remitti si quis in eis perseueret, non, inquam, facillè remitti per orationem Dominicam, impetrando Spiritum compunctionis, sed opus esse mutare vitam in melius: quotidiana verò, quæ ex humanâ fragilitate committuntur, facillè remitti quamuis iterentur, eò quod per orationem Dominicam impetretur facilius auxilium ad detestationem illorum concipiendam. videri potest caput præcedens, ex quo aliquâ ratione patere potest hæc solutio.

ARTICVLVS IV.

Vtrum veniale peccatum possit remitti sine mortali?

S CILICET si in aliquo inueniatur mortali con-iunctum.

Affirmat Scotus dist. 21. q. 1. Durand. dist. 16. q. 2. sed Diui Th. Conclusio est negatiua: quia, inquit, remissio cuiuscumque culpæ nunquam fit nisi per virtutem gratiæ, per quam gratiam intelligit habitualement, vt patet ex responsione ad tertium. vult ergo docere quoddam, vt aliquis consequatur remissionem peccati debeat habere antecederet gratiam, vt contingit in iusto, qui acquirit remissionem peccati venialis, vel saltem habere eodem instanti receptam, vt patet in eo, cui remittitur mortale; igitur nullus habens veniale simul cum mortali potest acquirere remissionem illius, nisi etiam mortale eidem remittatur. quod etiam probatur ex Scripturâ, ecclesiastici 34. dona iniquorum non probat altissimus, nec respicit in oblationes iniquorum, nec in multitudine sacrificiorum eorum propitiabitur peccatis respiceret autem, si remitteret veniale absque mortali.

2. Opus peccatoris est mortuum, igitur non est vtile ad vitam æternam consequendam, cum opus ad eam vtile debeat esse viuum, ita vt procedat à viuo spiritualiter, vel saltem adferat iustitiam.

3. Indignus est venia, qui neglectâ graui offensâ deprecatur pro leniori, & cupit ab eo impetrare veniam, à quo vult remanere auersus.

Idem dicendum de veniali coniuncto cum originali, si cum solo originali possit inueniri, scilicet veniale non remitti absque originali. & hæc intelliguntur de lege ordinaria: nam de potentiâ absoluta veniale videtur posse remitti sine mortali, vel originali: quemadmodum supra diximus vnum mortale de potentiâ absoluta posse remitti sine alio.